

מראה באצבעו

לקט קטעים מלשוננו הק'
בעניין 'מראה באצבעו ואומר זה'

תשורה מחגיגת ה'אופרופעניש'
של הת' אברהם ניסן שיחי' רבינוביץ'

ש"פ מטות מסעי
ר"ח מנחם אב ה'תשפ"ה

ב"ה

פתח דבר

לרגל חגיגת ה'אויפרופעניש' של הת' אברהם ניסן שיחי' רבינוביץ, הננו נרגשים להוציא לאור את קובץ "מראה באצבעו".

קובץ זה מאגד בתוכו קטעים מיוחדים משיחות קודש כ"ק אדמו"ר מה"מ, בהם מביא - בעניינים רבים, ובפרט בשייכות עם משיח צדקנו והגאולה האמיתית והשלמה - את מאמר רז"ל: "מראה באצבעו ואומר זה" המבטא ומדגיש עניין מוחשי, ממשי, כדבר הניצב ממש לנגד עיניו עד שהאצבע הגשמית יכולה להצביע על דבר זה,

ענין זה קשור ושייך במיוחד לש"ק זו בתחילת פרשה מטות בדברי משה: "זה הדבר אשר ציווה ה'", וכפי שקישר זאת כ"ק אדמו"ר בשיחת ש"פ מטו"מ ה'תשל"ג: "זה הדבר (מראה באצבעו) צוה ה'".

ובנוגע ליום זה במיוחד - כשיחת ר"ח מנחם אב ה'תשמ"ט: "האט מען גלייך דעם 'מנחם שמו', וואס דאס גייט דאך אויף משיח צדקנו, האט מען גלייך 'מראה באצבעו ואומר זה': אט איז מנחם משיח צדקנו!"

ובקשר עם חגיגת ה'אויפרופעניש' מביאים אנו בתור פתיחה והתחלה, אגרת מיוחדת מכ"ק אדמו"ר (אשר נכתבה בהשגחה פרטית ביום ח"י אדר - תאריך יום הולדתו של החתן). במכתב זה מברך כ"ק אדמו"ר את החתן ומקשר ומבאר את הנכתב בשטר התנאים כמנהג בית רבינו: "ראשית דבר כו' לא זה מזו ולא זו מזה", עם ענין "מראה באצבעו ואומר זה" והנישואין דכנס"י והקב"ה דלע"ל.

ונחתום בדברי כ"ק אדמו"ר בשיחת אור ליום ג', ז' מנ"א תשמ"ט:

ויה"ר - והוא העיקר - שיהי' כן בפועל ממש, ובאופן ד"מראה באצבעו - אצבעו הגשמית - ואומר זה", שענין זה הוא מהחידושים דלעתיד לבוא - ש"כל אחד ואחד מראה באצבעו, שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה וגו'".

ובפשטות - שמראים באצבע: הנה הגאולה האמיתית והשלימה, הנה משיח צדקנו, והנה בית המקדש, "מקדש אדנ-י כוננו ידיך", והנה כל בנ"י, "האנשים והנשים והטף", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו" - נשמות בגופים שבדורנו זה, ביחד עם כל בנ"י שהיו בדורות שלפנ"ז, ובמילא ממשיכים גם כל הנשמות העתידים לבוא - וכולם יחדיו באים תיכף ומיד "עם ענני שמיא" לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ושם גופא - בירושלים עיר הקודש, ושם גופא - ב"הר הקודש", הר הבית, וב"מקדש אדנ-י כוננו ידיך".

עש"ק פ' מטות-מסעי, שבת חזק
שבת ר"ח מנחם-אב
הי' תהא שנת פדות המשיח

בית משיח, בית רבינו שבבבל
ביהכנ"ס ובהימ"ד ובית מעשים טובים של נשיא דורנו
770 איסטערן פארקווי ברוקלין נ.י.

להארות והערות
marebeetzboy@gmail.com

רסה

אדמו"ר שליט"א

קמב

ב"ה, ח"י אדר תש"ד
ברוקלין

האברך המצוין וו"ח אי"א חו"ב וכו'
התמים מוהר"ר אברהם שמואל שי

שלום וברכה!

במענה על הודעתו מקישורי התנאים שלו

יהי רצון שיקויימו כל הברכות אשר ברכם כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א כפשוטם וכמשמעם בטוב הנראה והנגלה.

וי"ל בדיוק לשון שטר התנאים בראשיתו ועיקרו – כפי מנהגנו מנהג בית רבינו: ראשית דבר כו' לא זה מזו ולא זו מזה.

תיבות „זה, זו” מורות שיכולים להראות על הדבר במוחש ממש, וכמרז"ל (סוף תענית ועוד) מראה באצבעו שנאמר כו' זה גו', ולכן למדו רז"ל (יל"ש במקומו מן המכילתא) מלשון הכתוב זה אלי, דראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל וישעי', כי הנביאים נתנבאו בכה – ורק משה נתנבא בזה – (ספרי מטות) ופי' ברמב"ם (יסוה"ת פ"ז ה"ו) החילוק שביניהם „כל הנביאים . . . רואים . . . במשל וחידה . . . משה רבינו . . . רואה הדבר על בוריו כו'” (ונת' הענין ע"פ דא"ח בדרושי מטות – בלקו"ת ועוד).

ולכן **אמיתות** תואר „זה” שייך דוקא בהקב"ה והדבקים ומיוחדים בו, וכמש"כ בערה"כ (לבעהמ"ס סדר הדורות ומובא ספר זה בלקו"ת בד"ה מזמור שיר חנוכת הא' ועוד) בערך זה „כל הנבראים הם משתנים מה שהי' אתמול אינו היום ומה שהוא היום אינו למחר ולא יצדק עליו לומר זה הוא אבל הקב"ה אין לפניו שינוי וכמ"ש אני ה' לא שניתי” – ורק בהשאלה אפ"ל „זה” גם על שאר דברים ואפילו על זה לעומת זה, ולהעיר מלקו"ת ד"ה ראו סס"א וד"ה חוקת סס"ב –.

קמב

נדפסה בלקו"ש ח"ט ע' 328 והושלמה ע"פ העתק המזכירות.
מוהר"ר אברהם שמואל: שטיין. אגרת נוספת אליו – לקמן קנה.
התנאים . . . מנהג בית רבינו: ראה גם אגרת שלאח"ז.

אגרות קודש (קמב)

רסו

ובזה מובן מרז"ל (בבא בתרא טז, ב) עשו כפר בעיקר דכתיב למה זה לי וכתוב זה אלי ובסנה' (מב, א) כל המברך על החדש בזמנו כאילו מקבל פני השכינה כתיב הכא החדש הזה וכתוב התם זה אלי דלכאורה הרי כמה פעמים זה כתוב בתנ"ך – ובהנ"ל מובן. ובמנחות (נג, א) יבוא אדיר . . . ידיד . . . טוב . . . זה זו, זאת כו' ואינו מובן: דבשלמא בתוארי אדיר ידיד טוב יש מעלה ושבת, אבל מהו העילוי במה שקוראם זה זו זאת – משא"כ כפהנ"ל דאינו שייך אמיתת שם זה רק בהקב"ה ובמילא גם בישראל (זו) ובתורה (זאת) כיון דישראל ואורייתא וקוב"ה כולא חד.

– ועיין במנחות בחדא"ג שדבריו – עדמ"ש בלקו"ת חקת הנ"ל –

והנה שיהי' בגילוי הא דהקב"ה נקרא זה וגם לכל העולם (כי בקי"ס לא הי' אלא לישראל) הי' זה בעת מ"ת, וכנ"ל במנחות, אלא שאח"כ נתגשם העולם וע"י עבודה דתומ"צ של כל בניי יהי' כן לע"ל וכנ"ל בתענית, ועיין סש"ב פל"ו ואילך.

והנה מבואר בכ"מ אשר במ"ת ובפרט לע"ל (שאז יתגלו טעמי תורה – פנימיות התורה –) זהו בחי' נישואין של הקב"ה (זה) וישראל (זו).

והנה אדם התחתון שהוא בדוגמת אדם העליון, ועל בניי – אתם קרויים אדם (יבמות סא, א) – נאמר די צלך שהוא כביכול כצל שהוא פונה אחר האדם (לקו"ת ד"ה מה טובו סס"ד ועוד) לכן גם הם כשמתדברים ע"ד נשואי איש ואשה הנה ראשית דבר הוא . . . זה . . . זו . . . וד"ל.

באיווי אשר ב"ב ממש נזכה כולנו לקיום היעוד ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה גוי.

לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה

הרב מנחם שניאורסאהן

יו"ר ועד הפועל

אחר זמן רב. מצאתי באוה"ת (שלא, ב) בי' בזה וזו שבתנאים. גם מבאר הסיום וישלטו בנכסיהם שוה בשוה היינו שזו"ן יהיו שוין בקומתן (לע"ל).

יו"ר ועד הפועל: מחנ"י.

"זה" - ר"ה דשנת תשכ"ה לבריאת העולם - "תחילת מעשיך"

וזהו גם מ"ש "זה היום תחלת מעשיך", "זה" דייקא [שזוהי מעלת ר"ה, יום ברוא אדה"ר, לגבי התחלת הבריאה בכ"ה אלול, שהוא בחי' "כה", "כדמותנו", כמבואר בלקו"ת], שהוא לשון גילוי - באופן שכל אחד מראה באצבעו ואומר זה - שבכל ר"ה ור"ה, גם ר"ה דשנת ה'תשכ"ה לבריאת העולם, אומרים: "זה היום תחלת מעשיך", היינו, שמאיר בגילוי שזהו "תחלת מעשיך", שהעולם כולו הוא "מעשיך" של הקב"ה, שהוא בורא העולם ומנהיגו, וכמשנ"ת במאמר שבחי' רוממות העצמי מאיר בגילוי למטה.

יום ב' דר"ה תשכ"ה

מראה ואומר "בך ה' חסיתי"

ויהי רצון אז מ'זאל זען בפועל בעיני בשר, ביז אז "מראה באצבעו ואומר זה" אז "בך ה' חסיתי" איז מעצמו מובן אז "אל אבושה לעולם", ביז וואנעט אז ס'וועט זיין, אז ניט ער באגנוגנט זיך מיט זיך, נאר "כמופת הייתי לרבים ואתה מחסי עוז", און דערפון זאל מען אריינטאנצן "לשלמה אלקים משפטיך למלך תן וצדקתך לבן מלך" ביז "כלו תפלות דוד בן ישי" גואל ראשון הוא גואל אחרון, ובקרוב ממש בגאולה האמיתית והשלימה.

ר"ח אייר תשל"ב

גיור באופן ד"זה"

צריך לעמוד על כך שגיור מוכרח להיות דוקא ע"פ "דבר הוי' זו הלכה" (גם אם בגלל זה יחרפוהו בראש כל חוצות ...), ובלשון הכתוב ואומר זה) אשר בהתחלת פרשת השבוע: "זה הדבר (מראה באצבעו) צוה ה'".

ש"פ מטו"מ מבה"ח מנ"א תשל"ג

"אדון על כל בריותך" באופן ד"נוכח"

איז דאס די הוראה האמורה לעיל - מען זאגט אים: דאס איז היפך הכרת התודה! בשעת דער אויבערשטער גיט כח און מ'נוצט ניט אויס דעם כח כדבעי - איז דאס דער היפך פון ווי דער אויבערשטער וויל, וואס "לא ברא הקב"ה בעולמו דבר אחד לבטלה": בשעת דער אויבערשטער גיט כח און מ'נוצט ניט אויס דעם כח לטובה ולברכה ווי דער אויבערשטער, (וואס ער איז עצם הטוב ומטבע הטוב להיטיב) וויל - איז מען מבלבל דעם סדר הבריאה וואס זי איז באשאפן געווארן אין אן אופן אז עס זאל ניט זיין קיין דבר אחד לבטלה. ואדרבה: זי איז באשאפן געווארן אז זי זאל זיך פירן "בגבורות ה'", אין אן אופן אז מ'זאל זען דעם "זרוע ה'", און אז "אתה גבור לעולם אדני-י", וואס ער איז "אדון אתה על כל בריותיך", שטייט ער אין אן אופן, אין דעם "עולם", און אין אן אופן פון "גבור", און אין אן אופן פון "אתה", "מראה באצבעו ואומר זה", דאס איז אין אן אופן פון "נוכח", מיוסד אויף אמונה פשוטה אין דעם אויבערשטן, כאילו ווי ער זעט אים אויך בעיני בשר!

ליל י"א ניסן תשמ"א

"לדעת זה התינוק" - בגילוי

ויש לומר שדיוק הלשון,,אני מתפלל לדעת זה התינוק" (ולא,,לדעת התינוק) הוא - כדי לרמוז על הענין ד,,מראה באצבעו ואומר זה" (היינו, שפניית התינוק לעצמות ומהות היא באופן של גילוי - ,,מראה באצבע ואומר זה"), דלולא זאת - הרי תיבת,,זה" מיותרת.

א' דר"ח אלול תשמ"ב

"הנה זה בא" בפשטות

ויה"ר שבקרוב ממש יוכלו לתת שבח והודי' להקב"ה - "אודך ה'" - על הגאולה העתידה, ויוכלו לברך "שהחיינו" בפועל ובגלוי, מכיון שיוכלו להראות בגלוי ("מראה באצבעו ואומר זה") ולומר "הנה זה בא" - כפי שאומרים ב"הושענא רבה". וענין זה נמשך בגלוי בשביעי של פסח (ובזמן הגלות ובמקום הגלות (בחוץ לארץ) - באחרון של פסח) - כמבואר בכ"מ שבשמיני עצרת הוא ה"עיבור", היינו, שאז נקלטים בפנימיות כל עניני חודש תשרי (כולל גם הענין ד"הנה זה בא" שאומרים בהוש"ר), ובשביעי של פסח (ובחור"ל - באחש"פ) הוא ה"לידה" (הגילוי). ויה"ר שכל ענינים אלו יבואו ויתגלו בפועל ממש ובפשטות - למטה מעשרה טפחים, כפשוטם של דברים.

אחרון של פסח תשמ"ג

עבודתו של עוד יהודי

ובצירוף עבודתו של עוד יהודי ועוד יהודי כו' בתיקון והכנת "חלק קומת משיח השייך לנשמתו" - זוכים לביאת משיח צדקנו בפועל ממש, היינו, לא רק באופן ד"הנה זה עומד אחר כתלנו", אלא באופן ד"הנה זה בא" - בפועל ובגלוי, מראה באצבעו ואומר זה, ובפשטות - "הנה זה בא" בלשון הוה (ולא בלשון עתיד), במהרה בימינו ממש, ובעגלא דידן.

אחרון של פסח תשמ"ג

"וזאת הברכה" בטוב הנראה והנגלה

ויתקיים מ"ש "וזאת הברכה אשר בך משה" - הפרשה שקוראים בתורה בימים אלה, שהברכות שבה מסתיימות "עד הים האחרון" -- "עד היום האחרון", דהיינו, מימי משה רבינו עד לאחרית הימים. ובאופן של "הברכה אשר בך משה", ש"טוב עין הוא יבורך" זה משה רבינו אשר "נתן מלחמו לדל".

והברכה היא באופן של "וזאת הברכה", מראה באצבעו ואומר זה, ברכה בטוב הנראה והנגלה, ובבני חיי ומזוני רויחי, ובכולם רויחי. בגשמיות ועאכו"כ ברוחניות.

ו' תשרי תשד"מ

חלוקת הארץ "לאלה" - הנמצאים כאן

וכאמור - שזוכים לבשורת הגאולה מ"פינחס זה אליהו", שיבוא לפני משיח צדקנו או ביחד עמו (כמ"ש הרמב"ם ש"לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו"), והעיקר - הענין שאודותיו תהי' הבשורה - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

וזוכים לקיום היעוד "לאלה תחלק הארץ" - אלה הנמצאים כאן, שיכולים לדבר אודותם בלשון נוכח - "אלה" (מראה באצבעו ואומר זה), וכל שאר בני"י בכל מקומות מושבותיהם - חלוקת ארץ ישראל הגשמית, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", שבה ישתתפו כל בני"י, כולל שבט לוי, כמבואר בנבואת יחזקאל כן תהי' לנו, לכל אחד ואחת, במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

י"ב תמוז תשד"מ

ברכה מקרוב ובאופן ז"זאת

ויה"ר שע"י כללות מעשינו ועבודתנו בכל הענינים האמורים נזכה בקרוב ממש ל"האזינו" - "וזאת הברכה" [פרשת השבוע - פ' האזינו, והפרשה שהתחילו לקרוא בתפלת מנחה - פ' וזאת הברכה], היינו, שכאו"א מישראל שומע מקרוב ("האזינו" - לשון האזנה, מקרוב) את "הברכה אשר בך משה", ובאופן ד"וזאת הברכה" - מראה באצבעו ואומר זאת.

שבת שובה - התנועות הב' - המשך לר"ה תשמ"ה

ברכה מעצמות ומהות עד למטה מטה

ויש לקשר כל הנ"ל עם שיעור חומש היומי - כתורת אדמו"ר הזקן שצריכים "לחיות" עם פרשת השבוע והיום - התחלת פרשת "וזאת הברכה": "ברכה" סתם - מורה על המשכת הברכה הכי נעלית, למעלה אפילו ממקור הברכות, מעצמות ומהות, שזוהי ההמשכה שנמשכת בר"ה ("בחודש" סתם).

וביחד עם זה, אומרת תורת-אמת ותורת-חיים שהברכה היא באופן ד"וזאת הברכה", מראה באצבעו ואומר זה, כלומר, ברכה הנמשכת ומתגלה למטה מטה, בטוב הנראה והנגלה.

צום גדליה תשמ"ה

ברכה בכל הפרטים ובגילוי

כולל שנת ברכה - "ברכה" סתם, הכוללת את כל הברכות, עד לאופן דפרטים ופרטי פרטים, ובאופן ד"וזאת הברכה" - "מראה באצבעו ואומר זה" - . שרואים זאת בגלוי,

ערב יוהכ"פ תשמ"ה

"אשר אראך" "הארץ הזאת"

הקב"ה אמר לאברהם "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", היינו, שיראה לו את הארץ, ולא שיאמר לו לאיזה ארץ ללכת, שהרי לא נאמר "אל הארץ אשר אומר אליך" (כפי שנאמר בפסוק שמביא רש"י בתור דוגמא: "על אחד ההרים אשר אומר אליך").

ואכן, בהגיעו לארץ כנען - אמר לו הקב"ה: "לזרעך אתן את הארץ הזאת", היינו, שהראה לו - מראה באצבעו ואומר זה - את הארץ, בהתאם למה שאמר לו "אשר אראך", ואז ידע אברהם שעליו להשאר בארץ הזאת, כדי שזרעו יירשנה.

ש"פ לך לך תשמ"ה

מטבע לצדקה מיד ימינו של הקב"ה

כאשר "מחצית השקל" ניתנת ע"י יהודי, והנתינה היא בכל החום והלהט של נשמה יהודית ("מיטן פייער פון אַ אידישע נשמה") - נותן לו הקב"ה את הכח והיכולת לעשות ממטבע כפשוטה בעוה"ז הגשמי "מטבע של אש", עד כדי כך, שיכולים לומר "זה (ממש) יתנו", מראה באצבעו ואומר זה, היינו, שהמטבע שיהודי נותן היא היא המטבע שהראה הקב"ה למשה - "מטבע של אש".

וישנו אופן עבודה למעלה מזה - שלא זו בלבד שהמטבע הגשמית נעשית "מטבע של אש", אלא עוד זאת, ה"מטבע של אש" גופא היא בדרגה הכי נעלית - "מתחת כסא הכבוד".

ועד שבאים לתכלית העילוי שבנתינת מחצה"ש - לא רק "מטבע של אש", ולא רק "מתחת כסא הכבוד", אלא עוד זאת, מאצבע יד ימינו של הקב"ה!

ובאותיות פשוטות: כאשר יהודי נותן מטבע לצדקה, עבור עניני יהדות, בניית מקדש, עד לנתינת ההשתתפות שלו בבית המקדש השלישי - רואים (מראה באצבעו ואומר זה) שזוהי "מטבע של אש מתחת כסא הכבוד" שניתנה מיד ימינו של הקב"ה!

כ"ו ניסן תשמ"ה - יחידות

ביום זה ממש

וזוהי הכנה קרובה ל"ימות המשיח", שאז "יהיו פנויין בתורה וחכמתה, ולא יהי' להם נוגש ומבטל", שכן, "באותו הזמן לא יהי' שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות .. ולא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד, ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים .. שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" ומ"אותו הזמן" (לשון נסתר) - ל"זמן הזה", באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה", ביום זה ממש - "אחכה לו בכל יום שיבוא", שאז יהי' הגילוי ד"הנה אלקינו זה", כלשון חז"ל: "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים" ("ועמך כולם צדיקים") בגן עדן, והוא יושב ביניהם, וכל אחד ואחד מראה באצבעו, ואומר הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו", ב"פ זה, במהרה בימינו ממש, בעגלא דידן. י"ט כסלו תשמ"ו

שנת משיח בגילוי

ובפרט אשר שנת תשמ"ז ר"ת "תהא זו שנת משיח", שנת משיח באופן ד"תהא" - בהוייתו תהא (ראה ברכות יג, א. מגילה ט, א. יז, ריש ע"ב. בכורות ד, ב. ובכ"מ), ו"זו" - באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר (זו) זה (ע"ד מרז"ל שמו"ר ספכ"ג. ועוד).

ברכה ער"ה תשמ"ו

מראה באצבעו ואומר תשמח!

ומהרמז נמשך כן בפועל, ע"ד "וזאת הברכה", ש"כאו"א מראה באצבעו ואומר" - בלשון נוכח, ובלשון ציווי והבטחה - "תשמח"!

ו' תשרי תשמ"ח

הנה הלב שחדור בתוכן ד"הקהל"

ועוד ענין בשייכות "הקהל" לזמן הזה דוקא: כשמדברים על "הקהל", צריך כאו"א להדגיש, הן לעצמו והן לאחרים, כולל הטף, אשר גם לאחר שחרב ביהמ"ק, ישנו המקדש הרוחני "ושכנתי בתוכם", בתוך כל הלב של כאו"א מישראל, בדיוק כמו שהי' בביהמ"ק הגשמי, ומן הלב - מתפשט לכל הגוף, כולל מוח שבראש, מכיון ש"ליבא פליג לכל שייפין" ע"י ה"דם הוא הנפש" (אע"פ

שישנו מלבד חלל הימני, גם חלל השמאלי כו'). ועד לפעולה באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה" - הנה הלב שחדור בתוכן ד"הקהל". ולכל לראש - בנוגע ללב שלו שעליו מראה באצבע שלו.
י"ג תשרי תשמ"ח

הנה האיש שהוא "נר להאיר"

ויהי רצון שגם בזה יהי, כפרשת השבוע, "וזאת הברכה", דהיינו שיוכל להיות "מראה באצבעו ואומר זה" - הנה זה האיש שהחל לדבר ולפעול בדבר ממש, והתחיל להיות "נר להאיר" בכל סביבתו.

י"ג תשרי תשמ"ח

"מראה באצבעו" ע"י תמונות

ועי"ז נתאפשר לעסוק ולפעול גדולות ונצורות בשטח של הפצת היהדות בכל מקום ומקום, ובאופן דמוסיף והולך, עד לימינו אלו.
ואכן, רואים במוחש את התוצאות דפעולות אלו, אשר, גם במקומות כאלו שלא הי' בהם שום ענין של יהדות, ולא עוד, אלא שלא ידעו שבמקום זה ישנם יהודים - מתנהלים כיום חיי יהדות תוססים, כפי שיכול כאו"א להוכיח ולראות במו עיניו, "מראה באצבעו ואומר זה", ע"י פירסום התמונות וכיו"ב (בבחינת "מצוה לפרסם עושי מצוה", אשר, עי"ז יתוסף ב"קנאת סופרים תרבה חכמה", כמדובר כמ"פ).

יום שמח"ת תשמ"ז

הנה משיח צדקנו

ועד לשלימות השכר - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז, תהי' השירה העשירית, באופן ד"השירה הזאת", מראה באצבעו ואומר זה - הנה הגאולה האמיתית והשלימה, הנה משיח צדקנו, והנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו!

ש"פ בשלח י"א שבט תשמ"ח - השלמות

הנה זה דוד מלכא משיחא

ו, גדולה צדקה שמקרב את הגאולה" - שתקרב ותזרז עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, עם כל היעודים האמורים, בפועל ובגלוי, ובאופן ד, ואתה", מראה באצבעו ואומר זה - הנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, הנה זה משה רבינו, הנשיא הראשון, גואל ראשון, והנה זה דוד מלכא משיחא!

ז' אדר תשמ"ח - מוגה

"ואומר זה" ד' אמות אלו

ובפרט כאשר נמצאים - בחסדי השם - במדינת הרווחה (כמדינה זו וכיו"ב) שיכולים לקיים תומ"צ ללא רדיפות והפחדות כו', ואדרבה, מקבלים עזר וסיוע ממלכות המדינה - הרי בודאי שצריכים לנצל מצב זה בתכלית השלימות.

ובהדגשה יתירה - כשיכולים להראות באצבע ולומר: הנה עומד יהודי, יחד עם אשתו, אשר, במשך יובל שנים היו במדינה שלא הניחה ליהודים לעסוק בתומ"צ, ע"י הפחדות ורדיפות וכו' וכו', ואעפ"כ, שום דבר לא מנע מהם לילך מחיל אל חיל בעניני יהדות, ועכשיו זוכים לראותם (מראה באצבעו ואומר זה) כאן, בד' אמות אלו, בבית-הכנסת ובית-המדרש - הרי בודאי ש"החי יתן אל לבו" ללמוד מהנהגתם במדינה ההיא שתהי' "דוגמא חי" בנוגע להנהגתנו במדינה זו, לאחר שהקב"ה גאל אותנו ממעמד ומצב של ממשלה הרודפת כו', והביאנו למעמד ומצב של ממשלה שעוזרת ומסייעת בכל עניני יהדות.

ובנוגע לעניננו - יש לנצל את העובדה שנמצאים במדינת הרווחה, כדי לערוך תהלוכות פומביות שבהם יתבטא תוכן הליכתם של בני" בעניני יהדות, תורה ומצוותי'.

משיחות בה"ב תשמ"ח

הנה משה ואהרן

והעיקר - שכל זה נעשה תיכף ומיד, ובפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה הגאולה האמיתית והשלימה, "הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לו", והנה זה משה ואהרן, מכיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בקרבם.

ל"ג בעומר תשמ"ח

"הנה מלכנו זה . . הנה נשיאנו זה"

והעיקר - שכל ענינים אלו יהיו תיכף ומיד ממש, ובפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה בא אליהו הנביא (פינחס זה אליהו) זכור לטוב, ויחד עמו דוד מלכא משיחא, ויחד עמהם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כאמור, שמראים באצבע ואומרים "הנה מלכנו זה", "הנה נשיאנו זה". ובזה נכלל גם שכל אחד מראה על עצמו ואומר זה - הנה ה"חלק אלקה ממעל ממש" בגלוי (ע"י המחשבות טובות, דיבורים טובים ומעשים טובים שלו), ועד ל"זה" דכללות בני" - "זה" בגימטריא י"ב, י"ב שבטים, ויחד עם יעקב נעשה י"ג, בגימטריא "אחד", כדברי השבטים ליעקב "כשם שאין בלבך אלא אחד, כך אין בלבנו אלא אחד".

ט"ו תמוז תשמ"ח - יחידות

הנה זה פנחס זה אליהו

עי"ז שתיכף ומיד ממש ("לא עיכבן כהרף עין") מראה כאו"א באצבעו ואומר זה, הנה זה פינחס זה

אליהו, והנה זה דוד מלכא משיחא, שבא וגאלנו והולכנו קוממיות לארצנו הקדושה*, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, אמן כן יהי רצון.

* כולל גם חלוקת הארץ באופן ד"לאלה (תחלק הארץ גו')". - מראה באצבעו ואומר אלה.

י"ז תמוז וש"פ פינחס תשמ"ח - מוגה

הנה יהודי המקיים מצוות ואופן של חדשים

והשם השני "זלמן" מרומז בהמשך הכתוב - "היום הזה" - וכפירש"י על "היום הזה כו'", "בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת עמו בברית", היינו נתינת כח לעבודת ה' באופן של "בכל יום יהיו בעיניך חדשים" [ובאופן של "הזה" - גילוי, היינו שהאדם עובד באופן של חידוש עד כדי כך שכל המסתכל בו, ואפי' כבדרך אגב, בהסתכלות מהצד, מראה באצבעו ואומר "זה", הנה יהודי המקיים תומ"צ באופן של "חדשים"].

ח"י אלול תשמ"ח

הנה החתונה, הנה הגאולה

ועוד ועיקר - שיהיו הכנה קרובה לקיום היעוד "מהרה גו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" בנוגע לכלל ישראל - הנישואין דהקב"ה עם כנס"י (וכאו"א מישראל), באופן ד"מהרה" ממש, "לא עיכבן כהרף עין", ובאופן גלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובשמחה וטוב לבב.

כ"ו ניסן תשמ"ט - יחידות לחתנים וכלות

הנה ירושלים ובית המקדש השלישי

וכל ענינים אלו - במהרה בימינו ממש, ובפועל ממש - "מראה באצבעו ואומר זה", הנה ארץ ישראל, והנה ירושלים וביהמ"ק השלישי, הנה משיח צדקנו, ועד ש"והיו עיניך רואות את מורידך", ותיכף ומיד ממש ..

ח' אייר תשמ"ט

הנה משיח צדקנו

וכל זה - באופן ד"מראה באצבעו ואומו זה", הן בנוגע להוספה בלימוד והפצת התורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, הוספה ממשית שיכולים למששה בידים, והן בנוגע לביאת משיח צדקנו בפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה משיח צדקנו!

ל"ג בעומר תשמ"ט

הנה כלי המקדש

והעיקר - שמהדיבור בכל זה נזכה להמעשה בפועל, לא רק באופן ד"ונשלמה פרים שפתינו", אלא גם במעשה כפשוטו, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה המקדש והנה כלי המקדש, ותיכף ומיד ממש.

ש"פ בהר - ט"ו אייר תשמ"ט

הנה דוד מלכא משיחא והבעש"ט

וכן תהי' לנו - תיכף ומיד ממש, ובפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה משה רבינו, "משה ואהרן עמהם" (כמודגש גם בהתחלת פ' בהעלותך "וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל אהרן גו'"), הנה דוד מלכא משיחא והבעש"ט, הנה ביהמ"ק השלישי, ו"הנה אלקינו זה גו' זה ה' קוינו לו גו' ב"פ זה, וכאמור, תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן כהרף עין".

יום ש"ק ב' דחג השבועות (התוועדות הא') תשמ"ט

"זה" בכפליים

והעיקר - שיהי' כן בפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", ובפרט לאחר שנסתיים כבר יום "זה" - בגימטריא י"ב - סיון, אזי נעשה הענין ד"מראה באצבעו ואומר זה" בכפלים, "הנה אלקינו זה גו' זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו".

יב סיון תשמ"ט

הנה משיח כפי שנקרא "צמח" - הנה משיח כפי שנקרא "צדק"

וכאמור, "מראה באצבעו ואומר זה" - הנה משיח כפי שנקרא "צמח", והנה משיח כפי שנקרא "צדק", והעיקר - הנה משיח כפי שלוקח והולך יחד עם כאו"א מישראל וכלל ישראל, האנשים והנשים והטף, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים, תיכף ומיד ממש.

יב סיון תשמ"ט

"אַט איז אַריינגעגאַנגען משיח צדקנו"

ובאופן כזה "ישובו הנה" - לארצנו הקדושה, - נוסף לכך שכאן"א מישראל עושה מחלקו בעולם ומכל העולם דירה לו ית', שעי"ז נעשה כל העולם כולו בבחינת "ארץ ישראל", שזהו תוכן היעוד ש"עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות", שלכן, "לוקחים" את כל העולם לארץ ישראל - ובארץ הקודש עצמה - לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש, עד לקדש הקדשים. וכל זה - בפועל ובגלוי ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", "אַט איז אַריינגעגאַנגען (הנה נכנס) משיח צדקנו", והנה ארץ הקודש, הנה ירושלים עיר הקודש, הנה בית המקדש - "מקדש אדני-י כוננו ידיך", והנה קדש הקדשים, והנה נמצאים בו כל בני יחידיו.

ט"ו תמוז תשמ"ט - יחידות

התחלת שלושת השבועות בגילוי באופן טוב

וזהו הטעם שהתחלת המאורעות דג' השבועות נקבעה (בהשגחה פרטית, ע"י הקב"ה) ליום שבעה עשר בתמוז, בגימטריא טוב - להורות ולהראות (מראה באצבעו ואומר זה) שהתחלה דכל המאורעות דג' השבועות (ע"י הקב"ה) היא באופן ד,,טוב", "טוב" דהקב"ה, תכלית ושלימות הטוב, ע"י הקדמת ההעלם כו', שעי"ז יתוסף העילוי ד,,אתהפכא חשוכא לנהורא", כנ"ל.

שבעה עשר בתמוז נדחה תשמ"ט - מוגה

הנה נכנס משיח באיזה אופן שיהיה

ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תיכף ומיד, לא בנחת, "עקב בצד אגודל", אלא באופן של מרוצה וריקוד, ובפועל ובגלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה נכנס משיח צדקנו, דרך השער, דרך החלון, או אפילו דרך הגג (באיזה אופן שיהי', העיקר שיבוא כבר)...

ש"פ מטו"מ מכה"ח מנ"א תשמ"ט

רוצה לראות את דברי משה ואת משה עצמו

וכדרך לימודו של בן חמש למקרא, פשוטו של מקרא - הרי, כשלומד "אלה הדברים אשר דבר משה", שואל מיד: היכן הם "הדברים אשר דבר משה", והיכן הוא משה בעצמו! רצונו לראות בגלוי - "מראה באצבעו ואומר זה" - את "הדברים אשר דבר משה", ואת משה בעצמו, לא רק בחינתו של משה שבכאן"א מישראל (כפי שמבאר רבינו הזקן בדברי הגמרא "לגבי משה מילתא זוטרתי היא"), אלא רוצה לראות איך נראה משה רבינו כפשוטו.

ש"פ מטו"מ מכה"ח מנחם אב תשמ"ט - השלמות

אט איז מנחם משיח צדקנו!

האט מען גלייך דעם 'מנחם שמו', וואס דאס גייט דאך אויף משיח צדקנו, האט מען גלייך 'מראה באצבעו ואומר זה': אט איז מנחם משיח צדקנו!

מוצאי ר"ח מנחם אב תשמ"ט - ע"פ סרט ההקלטה

הנה בית המקדש השלישי

ויה"ר שלא יצטרכו עוד לדבר על זה, כיון שיראו זה במעשה בפועל ממש, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה בית המקדש השלישי, "מקדש אדנ-י כוננו ידיך".

ה' מנ"א תשמ"ט

הנה כל בני ישראל נשמות בגופים

ויה"ר - והוא העיקר - שיהי' כן בפועל ממש, ובאופן ד"מראה באצבעו - אצבעו הגשמית - ואומר זה, "שענין זה הוא מהחידושים דלעתיד לבוא - ש"כל אחד ואחד מראה באצבעו, שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה וגו'".

ובפשטות - שמראים באצבע הנה הגאולה האמיתית והשלימה, הנה משיח צדקנו, והנה בית המקדש, "מקדש אדנ-י כוננו ידיך", והנה כל בני"י, "האנשים והנשים והטף", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", נשמות בגופים שבדורנו זה, ביחד עם כל בני"י שהיו בדורות שלפנ"ז, ובמילא, ממשיכים גם כל הנשמות העתידים לבוא, וכולם יחדיו באים תיכף ומיד - "עם ענני שמיא" - לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ושם גופא - בירושלים עיר הקודש, ושם גופא - ב"הר הקודש", הר הבית, וב"מקדש אדנ-י כוננו ידיך".

אור ליום ג', ז' מנ"א תשמ"ט

הנה משיח צדקנו . . שנכנס לביהכנ"ס וביהמ"ד זה

ובפשטות - "מראה באצבעו ואומר זה", הנה משיח צדקנו בן דוד בא, שנכנס לביהכנ"ס וביהמ"ד זה, ולוקח את כולנו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ביחד עם נשיא דורנו, וכולם יחדיו, ומשיח בן דוד בראשנו, באים "עם ענני שמיא" לארצנו הקדושה, מתוך ריקוד הכי גדול - "מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות", כולל גם "הקיצו ורננו שוכני עפר", ועד שנעשה הריקוד דכל סדר ההשתלשלות, ועאכו"כ בנוגע למין המדבר, ועאכו"כ בני"י, "אתם קרויין אדם" ע"ש אדמה לעליון. ועוד והוא העיקר - גאולה האמיתית והשלימה בפשטות ממש ובגשמיות ממש, ע"י משה רבינו ודוד מלכא משיחא, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", ותיכף ומיד ממש.

ח' מנ"א תשמ"ט

הנה הולכים לארץ הקודש

וכל זה - באופן של "ראה" (כפי שתיכף הולכים לקרוא בתפלת מנחה), מראה באצבעו ואומר זה - הנה הגאולה, הנה הולכים לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, מקדש אד-ני כוננו ידיך, ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

ש"פ עקב ח"י מנ"א תשמ"ט - מוגה

הנה דוד מלכא משיחא

ויש להוסיף, שכיון שכבר נסתיימו כל הענינים ד"מעשינו ועבודתינו", וכפי שמעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שסיימו אפילו "לצחצח הכפתורים", ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לגאולה האמיתית והשלימה - בודאי שמהדיבור בכל ענינים אלו באים להמעשה בפועל ממש תיכף ומיד, ועד שברגע שלאחר הדיבור מראים באצבע ("מראה באצבעו ואומר זה") הנה דוד מלכא משיחא!

ליל ב' דר"ח אלול תשמ"ט

הנה ה"שופטיך" וה"יועציך"

ועוד והוא העיקר - "מראה באצבעו ואומר זה", הנה דוד מלכא משיחא, הנה "שופטיך" ו"יועציך", והנה כל בני, האנשים הנשים והטף, מכל הדורות, ועאכו"כ דורנו זה, דור האחרון של הגלות, שסיים את המשכת האל"ף, אלופו של עולם, ב"גולה", ועי"ז נעשה מ"גולה" "גאולה", וכאמור, תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן אפילו כהרף עין", ובשמחה ובטוב לבב.

ליל ב' דר"ח אלול תשמ"ט

הנה בא משיח צדקנו

וכאמור, כבר עומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") מאז שלמדו בשנה שעברה הלכות אלו "בלשון ברורה ודרך קצרה" בספרו של הרמב"ם, "מורה הנבוכים" -- כל בני"ש נבוכים" בגלות, מבלי להבין איך יתכן שלאחר ש"כלו כל הקיצין" נמצאים עדיין בגלות!?!... והתירוץ היחידי, הטוב ביותר, הוא - שתיכף ומיד "מראה באצבעו ואומר זה", הנה בא משיח צדקנו!

ג' אלול תשמ"ט

הנה כאו"א מאתנו . . בבית המקדש ובקודש הקדשים

ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד ממש, "לא עיכבן כהרף עין", זוכים לצדקתו האמיתית של הקב"ה בגאולה האמיתית והשלימה, בלילה זה, ועוד לפני סיומה של התאספות זו, ובפרט לאחר תפלת ערבית שסיומה בפסוק "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך" - שתיכף ומיד

ממש שומעים שופרו של משיח, ומיד לאח"ז - "מראה באצבעו ואומר זה", הנה משיח צדקנו, והנה כאו"א מאתנו וכולנו יחד, "בנערינו ובזקנינו", בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש ובקדש הקדשים, ותיכף ומיד ממש.

ז' אלול תשמ"ט

"ישוּבוּ הֵנָּה" - "אומר זה!"

ובפשטות - שכל בנ"י יוצאים מהגלות, כמ"ש "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", "לאחד אחד" דייקא, מצד המעלה והחביבות דכל אחד ואחד מישראל, וביחד עם זה, גם מעלת הציבור, "קהל גדול (לשון יחיד) ישוּבוּ הֵנָּה". ולהעיר, ש"הֵנָּה" הוא גם כמו "הֵנָּה", היינו, דבר המזומן, ועד שיכולים להראות באצבע - "מראה באצבעו ואומר זה".

ש"פ תצא ט' אלול תשמ"ט

הנה עוד החלטה בעניני תורה ומצוות

וכל ענינים אלו - באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה", הנה המשקה שלוקחים עבור פעולות טובות בעניני תומ"צ, והנה אלו שמכריזים ועושים פעולות טובות אלו, כולל גם שכאו"א מראה על עצמו (במחשבתו, שאז, אין חשש של יוהרא כו') הנה עוד החלטה ופעולה טובה בעניני תומ"צ, ועוד ועיקר - הנה משיח צדקנו והנה הגאולה האמיתית והשלימה, בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, ותיכף ומיד ממש.

ש"פ תצא ט' אלול תשמ"ט

"אט איז די גאולה"

ובפשטות שיהי' מראה באצבעו ואומר זה: "אט איז די גאולה" עוד במוצאי י"ג אלול.
י"ג אלול תשמ"ט - מיומן בית חיינו

"זה" - על פי הוראה ברורה מלמעלה

ויה"ר שכאו"א יוסיף מדילי' בכל הענינים האמורים, ועוד והוא העיקר - שהקב"ה יתן מדילי' את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, לפני שמתחילים לחלק ה"קיצורים והערות לספר התניא" והדולר לצדקה, ואז לא יצטרכו לחשוב מה צריכים לעשות, למי צריכים ליתן וכו' - כיון שהכל יעשה ע"פ הוראה ברורה מלמעלה, "מראה באצבעו ואומר זה", ולכל לראש - הוראה ברורה מלמעלה שבאה הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

כ"ט אלול תשמ"ט

הנה "וירם", הנה ה"קרן" והנה "משיחו"

ויהי רצון, שמהדיבור בכל ענינים אלו יהי' תיכף ומיד "מראה באצבעו ואומר זה": הנה "וירם", הנה ה"קרן" והנה "משיחו" - דוד מלכא משיחא, "גואל ראשון הוא גואל אחרון" - "וירם קרן משיחו" ד"העשירי יהי' קודש", ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

מוצאי וא"ו תשרי תש"נ

"ואומר זה" שכך כתוב בלוח

ובפרט כאשר כל השנה היא "שנת נס" ויתירה מזו - "שנת נסים", ובה עצמה ביום זכאי דמחרת יוהכ"פ שיש בו כו"כ מעלות כנ"ל בארוכה, החל מהמעלה הכללית שחל ביום השלישי "שהוכפל בו כי טוב", אשר כתוצאה מזה מוכרח שתחילת השנה היתה ב"יום טוב של ר"ה שחל להיות בשבת" עם כל המעלות הגדולות והנפלאות ("שטורעם'דיקע מעלות") שבזה - כפי שרואים בפועל "מראה באצבעו ואומר זה" שכך כתוב ב"לוח".

ונמצא, שמחרת יום הכיפורים הוא יום זכאי הן מצד קביעותו ביום השלישי (כהכרח מקביעות ר"ה בשבת), הן מצד השיעור חומש שלו, והן מצד עצמו, ובהתאם לגודל מעלת היום וענינו - צ"ל גודל השמחה.

מחרת יוה"פ תש"נ

מראים באצבע שהשנה שנת ניסים

ועוד ועיקר - שכל זה נעשה באופן גלוי לעין כל, "מראה באצבעו ואומר זה", כמודגש גם בפרשת השבוע - "וזאת הברכה", שמראים באצבע על השנה שהיא "שנת נסים", ובאופן ד"הי' תהי' שנת נסים", שמורה על תוקף הענין, ע"ד מארז"ל "תהי' בהווייתה תהא" (ועאכו"כ כשחוזרים וכופלים "הי' תהי'"), ומורה גם על השמחה, כמארז"ל "כל מקום שנאמר והי' שמחה", כולל גם שרואים בגלוי שבאה לאחרי ההכנה דשנת "תשמט ירך" ולפנ"ז שנת תש"מ ותש"מ, שמזה באים לשלימות השמחה - "שמחת עולם על ראשם", ובפרט ב"זמן שמחתנו" (ולאחרי רובו), שהשמחה חודרת גם בענינו הפרטי של היו"ט, ועד שפורצת גדר וחודרת בכל עניני העולם, שמתגלה בהם מציאותם האמיתית - "כל הנמצאים כו' לא נמצאו אלא מאמתת המצאו", כאמור, "והיתה לה' המלוכה".

ליל ו' דחג הסוכות תש"נ

האותות והמופתים לעיני כל ישראל

והעיקר - שתיכף ומיד ממש נעשים "האותות והמופתים" דגאולה האמיתית והשלימה "לעיני כל ישראל", וכאו"א אנשים נשים וטף "מראה באצבעו ואומר זה", ומסיום התורה באים ל"תורה חדשה מאתי תצא", ועי"ז נעשים גם "השמים החדשים והארץ החדשה", גילוי השלימות ד"אלה תולדות השמים והארץ", ועד להשלימות דיום השבת, "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם", במשך

כל השנה כולה, שנת נסים, ושנה שראשיתה בשבת - "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", תיכף ומיד ממש.

ליל ויום שמחת תורה תש"נ - מוגה

רואים שמציאות העולם שאין עוד מלבדו

ובלשון דפסוקי "אתה הראת" שאומרים לפני הקפות - "אתה הראת לדעת גו' אין עוד מלבדו", כפי' רבינו הזקן "אתה, דו, עצמות א"ס ב"ה, הראת, האסט זיך באוויזן כו'", עד שרואים בגלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", ש"אין עוד מלבדו", היינו, שישנה מציאות העולם, אלא שמציאותו היא באופן ש"אין עוד מלבדו".

וגילוי זה יהי' בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו - שאודותה מדובר בפסוק האחרון ד"אתה הראת": "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים".

יום שמחת תורה תש"נ

"זה הכינוס . . שהחלטנו החלטות טובות"

וזה יוסיף באחדות שבין השלוחים כיון שיהיה להם מזכרת נצח מהכינוס ובאופן של "מראה באצבעו ואומר זה" - זהו היה הכינוס שבו התאספנו יחד התפללו יחד ולמדנו ושמענו תורה ביחד. והחלטנו יחד החלטות טובות.

שבת מברכים פר' חיי-שרה, כ"ז מרחשון תש"נ - מיומן בית חיינו

עד שעוד בתוך הדיבור "מראה באצבעו"

"מצוה גוררת מצוה" עד למצות רבות שהתוצאה שלהן היא (והוא העיקר) - "מכריע" לכף זכות ומביא את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, עד - שעוד בתוך המשך הדיבור יהי' "מראה באצבעו ואומר זה" - הנה בא משיח צדקנו!

מוצאי א"ך כסלו תש"נ - יחידות לבר ובת מצוה

הנה החתן הנה הכלה

והעיקר הוא - שכאשר נוסף עוד "בנין עדי-עד" כפשוטו, ניתוסף גם בזריזות ובמהירות, בפועל ממש, של הגאולה האמיתית והשלימה - נישואי הקב"ה וכנס"י (נישואין דוקא, ולא רק "חופה וקידושין"), ותיכף ומיד ממש, בזמן גשמי, עוד בהמשך יום השלישי ש"הוכפל בו כי טוב" - בלי שיהא צורך לחכות אפילו רגע אחד "ולא עיכבן אפילו כהרף עין" - יוכל להיות "מראה באצבעו ואומר זה" על שמחת החתן והכלה (- הנה החתן והכלה, הנה המחותנים והנה הברכות שהתקיימו בכאו"א מהם), וביחד עם זה יקויימו גם, תיכף ומיד ממש, נישואי הקב"ה וישראל, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

מוצאי א"ך כסלו תש"נ - יחידות לחתנים וכלות

גלוי כהנרות שהודלקו זה עתה

ועד שיבואו לגאולה האמיתית והשלימה, כאשר קיום המצוות יהי' בשלימות ("כמצות רצונך") מתוך מנוחה אמיתית, ובאופן גלוי "מראה באצבעו ואומר זה" - בדוגמת נרות חנוכה המאירים שהודלקו זה-עתה, והם דולקים כך שכולם רואים ואומרים "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", ובכלל זה - ברכת "שהחיינו" על הרגע האחרון של הגלות שהופך להיות הרגע הראשון לגאולה, ורואים כיצד אהרן כהן גדול מדליק את המנורה בבית המקדש, וכולם ביחד שרים "הנרות הללו כו" - "ברוב עם הדרת מלך".

כ"ח כסלו תש"נ - ל'צבאות השם'

הנה "אותו הזמן"

ועוד והוא העיקר - "מראה באצבעו ואומר זה", הנה "אותו הזמן" ש"עסק כל העולם" הוא "לדעת את ה'", "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", ועד ש"והיו עיניך רואות את מוריד", תיכף ומיד ממש.

כ"ף טבת תש"נ

הנה "חודש של גאולה" וזו הגאולה עצמה

וכל זה - באופן ד"החודש הזה", "מראה באצבעו ואומר זה", הנה זה "חודש של גאולה", וזו הגאולה עצמה, ו"הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתנו", ב"פ זה, תיכף ומיד ממש.

ש"פ ויקהל-פקודי, פ' החודש, מבה"ח ניסן תש"נ

מראה שבא הרגע האחרון של הגלות

ותיכף ומיד ממש יהי' "מראה באצבעו ואומר זה", שכבר בא הרגע האחרון של הגלות, רגע זה, ומיד לאחריו - הרגע הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה, ומתוך שמחה וטוב לבב "ילכו מחיל אל חיל" עד ל"מראה את אלקים בציון", כפשוטו ממש, היינו בארצנו הקדושה, ושם - בירושלים עיר הקודש, "ציון", ושם - בהר הבית ובבית המקדש, עד לקודש הקדשים, ועוד ועיקר - תיכף ומיד ממש.

כ"ח ניסן תש"נ - יחידות לחתנים וכלות

הנה הנפלאות שמראה הקב"ה לכאו"א מישראל

וכאמור, שכל זה נעשה תיכף ומיד ממש, ובפועל ובגלוי ממש, עד לאופן של ראי' - כמודגש בשנה זו, שנת אראנו נפלאות - שכאו"א מראה באצבעו ואומר זה, הנה ה"נפלאות" שמראה הקב"ה לכאו"א מישראל, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", "נפלאות" גם בערך להגאולה דיצי"מ - כן תהי' לנו תיכף ומיד ממש.

ש"פ בראשית תנש"א

שליח להראות באצבעו שמישיח בא

ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד זוכים לבואו של השליח האמיתי, "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא", שמבשר על ביאת משיח צדקנו, ויתירה מזה, שמישיח צדקנו לא ממתין לביאת אליהו הנביא, אלא בא ביחד עמו, וכאן מאתנו, בתוככי כלל ישראל, נעשה שליח להודיע לעצמו, לבני ביתו, ולכל הסביבה כולה, ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא", "מראה באצבעו ואומר זה"

ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו תנש"א - השלמות

הנה הרי יהודה וחוצות ירושלים

ועוד והוא העיקר - שנוסף על הדיבור בזה בעבר יהי' בקרוב ממש קיום הדברים בפועל ובגלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה ערי יהודה וחוצות ירושלים, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש ובבית המקדש, "מקדש אדני-י כוננו ידיך", תיכף ומיד ממש.

ט"ו שבט תנש"א - יחידות לחתנים וכלות

הנה הניסים ונפלאות שנתתי לך

ועי"ז מקבלים מדה כנגד מדה וכמה פעמים ככה מהקב"ה, ש"אראנו נפלאות" כפשוטו - הקב"ה בעצמו מראה לו, באופן דמראה באצבעו ואומר זה: הנה יש לך את הניסים והנפלאות שאני, הקב"ה, נתתי לך, כמו "הורים זקנים" שנותנים ל"בן יחיד שנולד לעת זקנותם", מבחי' עתיקא קדישא.

יא ניסן תנש"א - מוגה

רואה את הניסים ומודה עליהם

ויה"ר אז מ'זאל ניט דארפן רעדן און דערציילן איינער דעם צווייטן וועגן די נסים, וואָרום יעדערער וועט און זעט עס בגלוי, מראה באצבעו ואומר זה, און איז מכיר ומודה לה' אויף די נסים.

אור ליום ד' פ' שמיני, כ"ו ניסן תנש"א - מוגה

הנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר . . וכל רבותינו נשיאנו

שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורגנו שוכני עפר", וצדיקים קמים לתחי' מיד), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

ש"פ תנו"מ ו' אייר תנש"א - מוגה

נוגע באצבעו ואומר זה

וכמודגש גם בברכת שהחיינו שאינה שייכת על העתיד לבוא, כי אם על ההווה והעבר. ותומ"י מברכים "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", מראה באצבעו ואומר זה. כולל גם הפירוש ב"והגיענו" מלשון נגיעה, שנוגע באצבעו ואומר זה - הנה הגאולה האמיתית והשלימה, והנה משיח צדקנו כו'.

ש"פ תזו"מ ו' אייר תנש"א - בלתי מוגה

מיד רואים שמשיח בינינו

שתיכף ומיד ממש רואים שמשיח נמצא כבר בינינו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר ,,הנה זה (המלך המשיח וכבר) בא".

ש"פ בהר - בחוקותי מבה"ח סיון תנש"א

"אלו דברים שאין להם שיעור" רומז על הגאולה

ולאח"ז אומרים המשנה "אלו דברים שאין להם שיעור" - שרומז על הגאולה האמיתית והשלימה שאז יהיו כל הענינים באופן שלמעלה ממדידה והגבלה ושיעור, "אין להם שיעור", ולאידך גיסא, אומרים על זה "אלו (דברים שאין להם שיעור)", "מראה באצבעו ואומר זה" ("אלו"): "אָט איז דער ענין וואָס אין לו שיעור" - בדוגמת העפר ("מי מנה עפר יעקב"), ש"לא יספר מרוב", וביחד עם זה הרי הוא בגדר מספר, שלכן ישנו המנין דבנ"י עם היותם "כעפר הארץ" ו"ככוכבי השמים לרוב".

י"ד תמוז, ה'תנש"א - ב"יחידות" כללית להאורחים

"אָט קומט די גאולה האמיתית והשלימה"

ותיכף ומיד ממש מראה כאו"א באצבעו ואומר "הנה זה בא": "אָט קומט די גאולה האמיתית והשלימה", ביחד עם משיח צדקנו!

יום ג' פ' תבוא, י"ז (טו"ב) אלול, ה'תנש"א

לקשר עם עניין גשמי שניתן להצביע עליו

ואחת מהעצות בדבר - שגם ענין שלכאורה הוא רוחני, יקשרו אותו עם ענין גשמי, דבר ממשי שכל אחד יכול למששו, ולהראות עליו ("מראה באצבעו ואומר זה") - להראות לעצמו ולבדוק את עצמו, כך, שאפילו אם נדמה למישהו שצריך הוא לחשוב הרבה כדי למצוא במה צריכה להתבטא תוספת החיות ותוספת הפעולה שלו - יש לו דבר מן המוכן.

יום ד' פ' תבוא, ח"י אלול, ה'תנש"א

הנה אלקינו זה

וממשיך בפסוק שלאח"ז בפרטיות יותר - "ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו": "ביום ההוא" - קאי על לעתיד לבוא, שנעשה תיכף ומיד ממש - ביום הזה, יום שמח"ת. וביום הזה - כאו"א מישראל מראה באצבעו ואומר "הנה אלקינו זה".

ליל שמח"ת תנש"א

"גלייך עפענט זיך די טיר און ער גייט אריין"

העיקר - שתיכף ומיד נעשה ה"חיוך" בכאו"א מישראל - עוד בתשיעי בתשרי, ולא מניחים לדחות זאת ח"ו לכמה זמן, אלא דוקא בתשיעי בתשרי דשנת "ה' תהא שנת נפלאות בה, ו"נפלאות בכל", כולל גם שאר כל הרמזים שבדבר, וממילא אין צורך ברמזים, מכיון שכל א' "מראה באצבעו ואומר זה" - הנה בא כבר משיח צדקנו, ומיד נפתחת הדלת והוא נכנס ("גלייך עפענט זיך די טיר און ער גייט אריין"), ואתו - כל המלאכים וכל הפמליא של מעלה, ועאכו"כ "דוד מלכא (משיחא)" שהוא ה"עלטער עלטער זיידע" של משיח, שענינו נמשך ומתגלה הן ב"גואל ראשון" - משה רבינו, והן ב"גואל אחרון" - משיח צדקנו. ועם כל אלה באים בודאי כל "ישראל" ו"קוב"ה" !!!

ערב יוהכ"פ תשנ"ב

כאן ישב הבעש"ט, כאן ישב המגיד וכו'

ובאופן ד"מראה באצבעו ואומר זה: "כאן ישב הבעש"ט, כאן ישב המגיד וכו' (שיחת ליל א' דחג הסוכות תרצ"ז ותש"ג). - ולהעיר, שהשימוש בלשון עבר ("ישב") הוא בנוגע להסיפור לאחרי זמן, אבל, בעמדנו בלילות רחג הסוכות, הזמן שבו באים האושפזין, ה"ז בלשון הווה ("יושב")!

יום ג' דחג הסוכות תשנ"ב

"וזאת הברכה"

בכל זה מיתוסף גם מצד פרשת השבוע וקריאתה ביום זה - "וזאת הברכה גו'", שבזה נכללות כל הברכות שבהמשך הפרשה, ובאופן גלוי ובשלימות, מראה באצבעו ואומר זאת. ואח"כ מסיימים ב"חתן-תורה", ו"מתכיפין התחלה להשלמה" - ב"חתן בראשית".

יום שמח"ת תשנ"ב

זה משיח צדקנו

"אין הדבר תלוי אלא בתשובה" הי' לפני משך זמן, אבל עכשיו (לאחרי שכבר עשו תשובה) אין הדבר תלוי אלא בביאת משיח עצמו. כל מה שצריך זה שיבוא משיח בפועל ממש, ,,מראה באצבעו ואומר זה", זה משיח צדקנו!

ר"ד ושקן"ט בעת ביקור הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א - ו' מרחשון תשנ"ב

הנה הקב"ה מקבץ את כל בני ישראל

ועוד והוא העיקר - שלא נצטרך עוד לשום רמזים ופירושים ובירורים בזה ("נאכפרעגן זיך"), מכיון שכל הענינים יתגלו באופן של ראי', "מראה באצבעו ואומר זה" - הנה משיח צדקנו, והנה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, והנה מתקיים מה שכתוב "והי' ביום ההוא יוסיף אדנ-י שנית ידו לקנות גו'" - שהקב"ה מקבץ ומלקט את כל ישראל "בנערינו ובזקנינו .. בבנינו ובבנותינו", כולל גם הקב"ה עצמו, ד"והשיב לא נאמר אלא ושב" מכיון ש"עמו אנכי בצרה", ונמצאים מיד, עם עצמות ומהות - ב"מקדש אדנ-י כוננו ידיך", ועוד - והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

עשרה בטבת תשנ"ב

הנה השולחן הערוך ומוכן לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר

וכאו"א מראה באצבעו ואומר זה: הנה משיח צדקנו, הנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ,,הנה אלקינו זה גו' זה הוי'", והנה השולחן הערוך ומוכן לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה אומר דוד מלכא משיחא ,,אני אברך ולי נאה לברך".

עשרה בטבת (יהפך לשמחה) וש"פ ויחי י"ד טבת תשנ"ב

מראה על ה"תורה חדשה"

ומזה באים לפרשת משפטים - "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם": "ואלה" - "מראה באצבעו (על ה"תורה חדשה)" ואומר זה", "אשר תשים לפניהם" - "כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם", ו"לפניהם" דייקא - לפנימיותם.

יום ג', פר' יתרו ט"ז שבט תשנ"ב

הן לוחות ראשונות והן לוחות אחרונות, כולל גם שברי לוחות

ועוד - והוא העיקר - שתיכף ומיד ממש זוכים לזה בפועל ממש, באופן שניתן לממש זאת עם היד ("אז מ'טאפט דאָס אָן מיטן האַנט"), "מראה באצבעו ואומר זה" - הן לוחות ראשונות והן לוחות אחרונות, כולל גם שברי לוחות, שזוהי המעלה דעשיית התשובה, ומשיח "אתא לאתבא צדיקא בתיובתא", וממילא ישנם כל שלשת הענינים גם יחד.

מוצאי שושן פורים תשנ"ב

ועוד ועיקר - שיהיו הכנה קרובה לקיום
היעוד "מהרה גו' ישמע בערי יהודה
ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה
קול חתן וקול כלה" בנוגע לכלל ישראל -
הנישואין דהקב"ה עם כנס"י (וכאו"א
מישראל), באופן ד"מהרה" ממש, "לא
עיכבן כהרף עין", ובאופן גלוי, "מראה
באצבעו ואומר זה", הנה החתן, הנה הכלה,
הנה החתונה, והנה הגאולה האמיתית
והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובשמחה וטוב
לבב.

(יחידות לחתנים וכלות - כ"ו ניסן ה'תשמ"ט)